

AENEIDOS II

ossa tremor, cui fata parent, quem poscat Apollo.
 hic Ithacus uatem magno Calchanta tumultu
 protrahit in medios; quae sint ea numina diuum
 flagitat. et mihi iam multi crudele canebant
 artificis scelus, et taciti uentura uidebant. 125

bis quinos silet ille dies tectusque recusat
 prodere uoce sua quemquam aut opponere morti.
 uix tandem, magnis Ithaci clamoribus actus,
 composito rumpit uocem et me destinat arae.
 adsensere omnes et, quae sibi quisque timebat, 130
 unius in miseri exitium conuersa tulere.

iamque dies infanda aderat; mihi sacra parari
 et salsae fruges et circum tempora uittae.
 eripui, fateor, leto me et uincula rupi,
 limosoque lacu per noctem obscurus in ulua 135
 delitui dum uela darent, si forte dedissent.

nec mihi iam patriam antiquam spes ulla uidendi
 nec dulcis natos exoptatumque parentem,
 quos illi fors et poenas ob nostra reposcent
 effugia, et culpam hanc miserorum morte piabunt. 140
 quod te per superos et conscia numina ueri,
 per si qua est quae restet adhuc mortalibus usquam
 intemerata fides, oro, miserere laborum
 tantorum, miserere animi non digna ferentis.'

His lacrimis uitam damus et miserescimus ultro. 145
 ipse uiro primus manicas atque arta leuari
 uincla iubet Priamus dictisque ita fatur amicis:
 'quisquis es, amissos hinc iam obliuiscere Graios
 (noster eris) mihi que haec edissere uera roganti:
 quo molem hanc immanis equi statuere? quis auctor? 150
 quidue petunt? quae religio? aut quae machina belli?'
 dixerat. ille dolis instructus et arte Pelasga